

ikke nogen Nødvendighed for at sætte Statsgarantien ind paa det foreliggende Lovforslag; man bør holde disse to Ting uden for hinanden. Lad Statsgarantien gaa sin Gang sammen med det Lovforslag, der nu er vedtaget, og lad os søge gennem det Lovforslag, der nu foreligger til Behandling om Begunstigelser for de bestaaende Kreditforeninger, at give de bestaaende Kreditforeninger en saa god Stilling som muligt og høde paa de Mangler, som utvivlsomt her sættes ved de bestaaende Kreditforeninger, for saa vidt de ikke ere i Stand til at give Laan, der ikke kunne amortiseres, og tillige i andre Retninger, som den ærede Ordfører allerede har fremhævet.

Naar jeg nu ser bort fra Mindretallets Forslag, er der kun to Endringer, det ene stillet af Udvalget i sin Helhed og det andet af et Flertal. Tilsammen gaa disse to Endringer ud paa at føre dette Forslag tilbage til den Stikelse, det havde her i forrige Samling. De gaa ud paa at udvide det ikke amortisable Laan til at gælde $\frac{1}{10}$ af Burderingssummen i Stedet for, som Regeringen foreslog, $\frac{3}{10}$ og endelig, at indskrænke § 2 meget betydeligt, saaledes at der kun kommer til at staa 2 af de 5 Bestemmelser, som Landstinget har vedtaget. Med Hensyn til Udvidelsen af Laanegrænsen for det ikkeamortisable Laan skal jeg kun sige, at jeg, som jeg har fremhævet tidligere, er meget betænkelig ved at gaa videre paa dette Punkt, end Regeringen er gaaet; men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, fordi det staar saaledes for mig, at hvis denne Lov skal føres igennem i denne Samling, bliver det ikke Folketingets sidste Ord, der kommer til at foreligge nu. Det er givet, at skulle vi komme til Enighed, maa man ogsaa i denne Sal strække sig noget videre i alt Fald, end man agter at gøre, hvis man vedtager Flertallets Endringsforslag under Nr. 2. Der er derfor for mig ikke synderlig Opfordring til nu at gaa nærmere ind paa Sagen, men jeg skal dog svare den ærede Ordfører, naar han sagde, at han vel kunde forstaa, at man blev nødt til ved Vedtagelsen af Lovforslagets § 2 at give noget, for saa vidt man da vilde betragte Forholdet saaledes, at § 1 indrømmede Kreditforeningerne forskellige Begunstigelser, at saa er det rigtignok meget lidt, det høje Ting vil give ved Vedtagelsen af Endringsforslag Nr. 2. Dette er nemlig saa lidt, at det i Virkeligheden kun er, hvad der giver sig af sig selv, og hvad den ærede Ordfører selv sagde, en ganske fornuftig Forandring, som man jo alle sammen maatte kunne enes

om uden nogen som helst Opførelse. Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg vil slutte med at anbefale, at man søger saa vidt muligt at bringe denne Sag til Ende i indværende Samling, og da ogsaa udtale Haabet om, at det maa lykkes at komme til Enighed, hvad jeg for mit Vedkommende skal bidrage til, saa vidt det er mig muligt.

N. Understen: Efter den højtærede Indenrigsministers Udtalelse om de stillede Endringer, og da navnlig den sidste Udtalelse om, at Afstemningen i Dag næppe bliver Folketingets sidste Ord i denne Sag, hvis Sagen skal føres igennem i denne Samling, en Udtalelse, som jeg fuldstændig kan tiltræde, skal jeg ikke sige et Ord om det almindelige Indhold af Loven og de stillede Endringsforslag under Nr. 1 og 2, men jeg vil dog, da jeg har forlangt Ordet, ikke undlade at sige et Par Ord om Endringsforslag Nr. 3. Jeg hører nemlig til dem, der ikke ere absolute Modstandere af Statsgarantien. Jeg kunde meget vel være med til at gøre, hvad jeg kunde kalde et Forsøg i den Retning for at skaffe Sikkerhed for, om Landbruget i sin Helhed — eller i alt Fald Agerforeningen — virkelig har Ret, naar det stiller saa store Forventninger til de Fordele, der ville tilflyde Landbruget gennem en Statsgaranti for Kreditforeningsobligationer. Dette Forsøg kunde jeg forstaa, man vilde gøre, og jeg kunde godt være med dertil, men ingenlunde paa den Maade, her er foreslaet. Saa langt hellere paa den Maade, som det var foreslaet i det Forslag, der nylig er vedtaget her, nemlig at oprette en ny Kreditforening og samtidig begrænse Beløbet paa en saadan Maade, at det var muligt — om end ikke sandsynligt — at man kunde blive staaende derved. Det vilde nemlig dog maaske være muligt, naar der oprettedes en hel ny Kreditforening, der straks paa Forhaand var bestemt til at være afsluttet, naar Beløbet, de hundrede Millioner, var tegnet, at begrænse Statsgarantien dertil; men jeg anser det for ganske utænkligt, hvis man vedtager Endringsforslag Nr. 3 i den Form, hvori det nu foreligger, og derved giver samtlige nu bestaaende Kreditforeninger hver en lille Stump Rettighed til for et samlet Beløb af 150 Millioner Kr. at faa Statsgaranti for deres Obligationer. Jeg anser det for utænkligt at blive staaende derved, hvis det overhovedet viser sig, at det er til nogen næbneværdig Nytte for Kreditforeningsobligationernes Kurs. Jeg anser det tværtimod for givet, at hvis det viser sig at være blot til saa megen Nytte, at man kunde faa 1 eller $1\frac{1}{2}$ pCt. mere for de